

ΜΗΧΑΛΝΕΖΑΙ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ : 'Εν 'Αθήναις και ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20 — 'Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 30
ΑΓΓΕΛΙΑΙ : ἅπας ἢ δις, λ. 40, τρίς ἕως ἑξάκις λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 15, ἔτος ἢ ἑξαμηνίαν λ. 10.

— ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ὁδὸς Μουσῶν, Ἀριθ. 4, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος. —

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

1700

ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ

Συνεπληρώθη λοιπὸν πεντηκονταετηρίς ἀφ' οὗτου ἦλθεν ἕνας ξένος ὀνομασθεὶς βασιλεὺς νὰ κυβερνήσῃ τὰ μωρὰ τῆς 'Ελλάδος και τὸν ξένον τοῦτον διωχθέντα διεδέχθη ἕνας ἄλλος ξένος νὰ κυβερνήσῃ και αὐτὸς τὰ αὐτὰ μωρὰ τῆς 'Ελλάδος.

1833—1883!

Πεντήκοντα σωστὰ ἔτη ἀπὸ τοῦ ἑνὸς εἰς τὸ ἄλλο σημείον.

Τί ἐσώδευσε κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ ἡ 'Ελλάς — τὸ κράτος, ὄχι τὸ ἔθνος· διότι συμφωνῶ μετὰ τῆς διακρίσεως, ἦν πρώτη ἡ ἐφημερίς αὐτὴ ἔκαμεν ὅτι ὑπάρχει ἐδῶ πόλεμος ἀκατάπαυστος μεταξὺ κράτους και ἔθνους.

Δὲν εἴμεθα ἐξ ἐπαγγέλματος οἰκονομολόγοι, διὰ νὰ καταστρώσωμεν ἐδῶ ἀριθμούς μετὰ τὴν ἀκρίβειαν τῶν ἑκατοντάδων και τῶν μονάδων. Λαμβάνομεν ἕνα μέσον ὅρον ὅτι τὸ Κράτος αὐτὸ ἀπὸ τοῦ 1833 κατ' ἔτος ἀπέσπασεν ὑπὸ μορφήν φόρων ἢ προσόδων ἀπὸ τὰ θυλάκια τῶν 'Ελλήνων 25 ἑκατομμύρια.

25 ἐπὶ 50 τί μᾶς κάμνουν;

1250 ἑκατομμύρια. Ἄς τὰ εἴπωμεν 1300.

Εἰς τὰ χίλια τριακόσια αὐτὰ ἑκατομμύρια ἄς προσθέσωμεν και τὰ 500 ἑκατομμύρια τοῦ Δημοσίου χρέους τῆς 'Ελλάδος.

Και ἔχομεν,

Χίλια πεντακόσια ἑκατομμύρια, εἰσπραχθέντα ὑπὸ τῆς 'Ελλάδος παρὰ τῆς 'Ελλάδος, και εἰς διάστημα τῶν πενήκοντα αὐτῶν ἔτῶν, ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τοῦ βασιλέως 'Οθωνος μέχρι τῆς τελευταίας τοῦ βασιλέως Γεωργίου, ἧτις εἶνε αὐτὴ καθ' ἣν χαράττομεν τοὺς ἀριθμούς αὐτούς.

Ἀηλαδὴ περίπου **δύο ἑκατομμύρια** ἀποσπασθέν-

τα ἀπὸ τῆς μικρᾶς, τῆς πτωχῆς, και κατὰ τὸ ἥμισυ ἀκαλλιεργήτου 'Ελλάδος!

Ἀπέναντι αὐτῶν τῶν δύο ἑκατομμυρίων — τοῦ φοβεροῦ ἀριθμοῦ — δυνάμεθα νὰ ἐρωτήσωμεν τί ἔλαβεν ἡ 'Ελλάς, και ὅταν λέγοντες 'Ελλάς, δὲν ἐννοοῦμεν τὸ ἔθνος, τὸ ὅποῖον δὲν παραπονεῖται ὅτι δὲν ἔλαβε τίποτε, ἀλλὰ τί ἔλαβεν ἡ 'Ελλάς, τὸ Κράτος.

Ὅτι ἔλαβε τὸ ἔθνος, εἶνε ἡ ληστεία ἧτις τὸ ἡτίμαζε και τὸ ἐξήντλει μέχρι πρὸ δεκαετίας ἀκόμη, ἡ ἀποκτήνωσις ἧτις τὸ ταλαιπωρεῖ μέχρι σήμερον, οἱ ἄνδρες οὗς ἀπώλεσεν ἐν τῷ στρατῷ, ἀφαιρεθέντες ἐκ τῆς γεωργίας και τῆς ἐργασίας, ἡ παντελής ἔλλειψις συγκοινωνίας, ἡ καθυστέρησις, του ἐπομένως εἰς τὴν γεωργίαν και τὸ ἐμπόριον, ὁ ἡμιάγριος χαρακτήρ τοῦ λαοῦ, ἡ διὰ τοῦ Συντάγματος προελθούσα διαφθορὰ τῶν χαρακτήρων, ἡ ἔλλειψις πάσης δικαιοσύνης, τὰ ἐκ τούτου δεινὰ, ἡ ἔλλειψις πάσης ἀληθοῦς παιδείας, αἱ ἐκ ταύτης συνέπειαι, ἡ ὑπὸ τὴν σκέπην τοῦ Κράτους διασπάθισις τῶν ἐθνικῶν γαιῶν, και ὅλη ἡ στασιμότης εἰς ἣν ἐξ ἀνάγκης ὑπέκυψεν ἕνεκα τοῦ πεντηκονταετοῦς πολέμου, ὃν τὸ Κράτος ἔκαμεν και κάμνει τοῦ ἔθνους.

Ἄλλὰ τὸ Κράτος τί ἐκέρδησεν δαπανῆσαν δέκα ἑκατομμύρια ἐπὶ πενήκοντα ἔτη;

Ποῦ εἶνε τὰ δημόσια ἔργα του;

Ἄλλο δημόσιον ἔργον πλὴν τῆς γεφύρας τῆς Χαλκίδος δὲν γνωρίζομεν.

Ποῦ εἶνε ὁ στόλος του;

Ἄλλον στόλον, πλὴν τοῦ θωρηκτοῦ Γεώργιος, δὲν γνωρίζομεν.

Ποῦ εἶνε ὁ στρατός του;

Πλὴν τῶν περικοπῶν και τῶν βεβαμμένων μυστάκων γεροστρατηγῶν τινῶν και συνταγματάρχων, και χιλιάδων ἄλλων πληρωνομένων ὑπὸ τὸν τίτλον ἀξιωματικοῦ τακτικῶν λουφῆν παρὰ τοῦ Κεντρικοῦ Ταμείου, ὑπαρξίς ἑλληνικοῦ στρατοῦ δι' ἡμᾶς δὲν ὑφίσταται.

Ποῦ εἶνε τὰ ἐπιστημονικά του Σωματεῖα, αἱ Ἀκαδημίαι, τὰ Πανεπιστήμια, αἱ Ἑμπορικαὶ και πολυτεχνικαὶ Σχολαί, τὰ Μουσεία και αἱ Συλλογαί;

Ὅτι ἔχομεν ἐκ τούτων εἶνε ἰδιωτικῆς πρωτοβουλίας και συνδρομῆς προϊόν.

Ποῦ εἶνε αἱ φυλακαὶ του;

Ἔνα δζαμι, ἕνα βουδρούμι, καὶ δύο τρεῖς ἰδιωτικοὶ οἰκίαι.

Ποῦ εἶνε τὰ φρουριά μας;

Οἱ ἀπὸ πίτουρα σάκκοι ἐπὶ τῆς Καστέλλας, διὰ τὸν φύβον τοῦ Χόμπαρτ.

Καὶ οἱ στρατώνες, τὰ σχολεῖα, οἱ δρόμοι, οἱ σιδηροδρομοὶ, τὰ Δικαστήρια, οἱ δημόσιοι Κῆποι, τὰ Δάση, αἱ διώρυγες, οἱ πλωτοὶ ποταμοὶ, αἱ ἀποξηράνσεις ἑλῶν, τὰ συστήματα τῶν ὑπὸ νόμων;

Ἐάν ζητήσωμεν νὰ συγκεφαλαιώσωμεν τὴν ὑπάρχουσαν περιουσίαν τοῦ Κράτους, εἰς πόσα ἑκατομμύρια εὐσυνειδήτως θὰ δυνηθῶμεν νὰ τὴν ἀναγάγωμεν;

Τὸ πολὺ, τὸ πολὺ εἰς ἑκατὸν ἢ καὶ διακόσια ἑκατομμύρια.

Τί ἐγένοντο τὰ λοιπὰ χίλια πεντακόσια;

Ἡ ὑπαλληλία καὶ ὁ στρατὸς — ὁ ἰδανικὸς στρατὸς ἐπὶ Γεωργίου — διότι ἐπὶ Ὀθωνος ὑπῆρχεν ὀλίγος, ἀλλὰ πραγματικὸς τοιοῦτος — ἐροκάνισαν τὰ ἡμίση ἐξ αὐτῶν — τὰ δὲ ἄλλα ἡμίση βεβαίως ἐξερωμαίσθησαν, ὃ ἐστὶ μεθερμηνευόμενον **ἐκλάπησαν**.

Συμπέρασμα. Ἡ ἀνεξαρτησία τῆς Ἑλλάδος δὲν συνεπληρώθη ἀκόμη. Εὐρίσκειται εἰσέτι ὑπὸ δουλείαν. Ὡς ἄλλοτε αἱ Ἰνδία διωκοῦντο καὶ ἐξεμεταλλεύοντο ὑπὸ καθαρᾶς Ἐμπορικῆς Ἐταιρίας, ἐμπορικὴ Ἐταιρία ἐπίσης, καθαρῶς ἐκμεταλλευτικῆ, ἐκυβέρνησεν ἐπὶ πεντήκοντα ἔτη τὴν Ἑλλάδα. Ἐταιρία πολισιχιδῆς, πολὺκλαδος, ἀκανόνιστος, κυβερνωμένη κατὰ τὰ συνταγματικὰ ἔθιμα τῶν ληστρικῶν συμμοριῶν ἐν τοῖς ὄρεσι.

Χρειαζέται νέον **Εἰκοσιένα**, ἐσωτερικὸν εἰκοσιένα, τὸ ὁποῖον νὰ ἀναπετάσῃ τὴν σημαίαν τῆς ἐπαναστάσεως, τὴν σημαίαν τῆς ἀνεξαρτησίας ἀπὸ τῆς Ἐμπορικῆς αὐτῆς Ἐταιρίας, ἣν διαδοχικῶς διευθύνει εἰς ἀρχηγός.

Ἀηλητισμένοσ.

ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ ΕΜΒΛΩΜΑΤΑ

Πλειῆσται ἐφημερίδες, ἀναγράφουσαι νομιζόμεν ἐκ τῆς «Ἄρας», ἐδημοσίευσαν ἐσχάτως ὅτι ἀπεφασίσθη ἡ ἀνέγερσις Νομαρχιακῆς φυλακῆς ἐν Μεσολογγίῳ, ἡ δαπάνη τῆς ὁποίας κατὰ τὸ παραδεχθὲν σχέδιον προϋπελογίσθη εἰς Δραχ. διακοσίας τριάκοντα περίπου χιλιάδας, καὶ ὅτι τὸ ἔργον ἐξετίθετο εἰς μειοδοτικὴν δημοπρασίαν προσεχῶς, ἵνα γίνῃ καὶ συντόμως ἐναρξίς τούτου.

Προσπαθήσαμεν νὰ μάθωμεν τί ἐστὶ Νομαρχιακὴ φυλακὴ, πλὴν δὲν ἠδυνήθημεν νὰ εὐρωμεν τὸν ἐξηγήσοντα ἡμῖν, διότι τοιοῦτος χαρακτηρισμὸς δὲν ὑπῆρχε μέχρι τοῦδε εἰς τὰς παρ' ἡμῖν ἰσχυρούσας περὶ φυλακῶν διαιρέσεις. Ἀμέσως ἐπήλθεν ἡμῖν ἡ σκέψις μήπως εἶναι νέος ὄρος ἐφαρμοζόμενος εἰς τὸ νέον σύστημα, ὃ μετὰ τὴν πρόσκλησιν τοῦ ὀργανωτοῦ τῶν φυλακῶν φαίνεται γενόμενον παραδεκτὸν ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως. Πλὴν καὶ ἡ ἐξήγησις αὐτῆ δὲν ἀνθίσταται εἰς περαιτέρω σκέψιν, διότι πρῶτον μὲν ὁ ἀξιότιμος Κ. Στέφεν δὲν ἐπεσκέφθη ἀκόμη τὸ Μεσολογγίον, καὶ ἐπομένως δὲν εἶναι λογικὸν νὰ πιστεύσῃ τις ὅτι εὐσυνειδήτως ἄνθρωπος γνωμοδοτεῖ περὶ τόπου ὃν οὔτε εἶδε κἀν, ἐκτὸς ἂν ἐφωτίσθη ἐκ τῶν περὶ τούτου περιγραφῶν

καὶ πληροφοριῶν τῶν ἀρμοδίων ὡς ἐνδιαφερομένων, ὁπότε ἐξασθενεῖται ἡ πραγματικότης τῆς ἀνάγκης τῆς προσκλησεως του, ἀφ' οὗ ἠδύνατο ἐπὶ τῶν ἐκθέσεων τῶν ἀρμοδίων καὶ μακρόθεν νὰ γνωμοδοτήσῃ.

Δεύτερον καὶ οὐσιωδέστερον εἶναι ὅτι ἡ ἐπικληθεῖσα αὕτη Νομαρχιακὴ φυλακὴ, δὲν ἐσχεδιάσθη κατὰ τὸ σύστημα τῆς ἀπομονώσεως, ὅπερ ὡς ἀπὸ ἀσφαλεστάτης πηγῆς πληροφοροῦμεθα φαίνεται ὅτι συνιστᾷ ὁ ἀξιότιμος Κ. Στέφεν, ἀλλὰ δὲν ἀνήκει εἰς οὐδὲν σύστημα ἢ ἀκριβεστερον εἰπεῖν κτισθήσεται, ἂν τοῦτο πραγματοποιηθῇ (ὅπερ τόσῳ ἀπευχόμεθα, ὅσῳ καὶ δὲν πιστεύομεν) κατὰ τὸ μέχρι τοῦδε ἰσχύον παρ' ἡμῖν ἑλεεινὸν σύστημα, ὅπερ ἐκλήθη ἵνα τροποποιήσῃ ὁ ὀργανωτὴς τῶν φυλακῶν, δηλαδὴ τοῦ φύρδην μίγδην συναγελασμοῦ ἐν κλεισμένῳ χώρῳ παντὸς καταδίκου ἢ καὶ ὑποδίκου.

Καὶ ὅτι οὕτως ἔχει τὸ πρᾶγμα, ἐπιβρώνει ἡμῖν δυστυχῶς ἡ πληροφορία ὅτι τὸ κτίριον ὑπολογίζεται διὰ 180 κρατουμένους ἢ χωρητικότης αὕτη ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν δαπάνην ἀποδεικνύει ὅτι καὶ αὕτη ἡ φυλακὴ ἔσεται ἐν εἶδος Μενδρεσέ ἢ Γκαρμπολά. — Ἀλλὰ πρὸς Θεοῦ, εἶναι ἐπιτετραμμένον νὰ δαπανῶνται 230 χιλιάδες δραχμῶν, ὅπως αὐξήσωμεν ἀπλῶς κατὰ ἐν τὰ δημόσια κτίρια, ἐνόσῳ ἀκόμη εἶναι ὑπὸ συζήτησιν ποῖα μέτρα πρέπει νὰ ληφθῶσι πρὸς βελτίωσιν τῶν φυλακῶν τοῦ Κράτους, ὃ δὲ πρὸς τοῦτο κληθεῖς ὀργανωτὴς ἐκ τῆς Ἑσπερίας δὲν ἐτελείωσε τὴν περιουσίαν του, οὐδ' ὑπέβαλε τὸ πόρισμα τῶν σκέψεων του, καὶ τὴν γνώμην ἣν προτείνει περὶ τοῦ ποῖον σύστημα συμφέρει ἡμῖν ν' ἀποδεχθῶμεν;

Ἀλλὰ δὲν θὰ εἶναι γελοῖον, ἵνα μὴ ἄλλο εἴπωμεν, μετὰ παρέλευσιν ἐνόσῳ ἢ δύο μηνῶν ὅτε ἡ Κυβέρνησις, ἐπὶ τῇ γνώμῃ τοῦ εἰδικοῦ τούτου ἀνδρός, ὑποβάλλῃ Νομοσχέδιον περὶ παραδοχῆς καὶ ἐφαρμογῆς τοῦ δεινα ἢ δεινα συστήματος καὶ ὡς πιθανὸν τοῦ τῆς ἀπομονώσεως, νὰ κτίζηται ἐν Μεσολογγίῳ φυλακὴ κατὰ τὰ μέχρι τοῦδε δυστυχῶς ἐπικρατοῦντα; καὶ μετ' ὀλίγα ἔτη νὰ γίνῃ νέα δαπάνη πρὸς μεταρρυθμίσειν αὐτῆς;

Εἰς τί ν' ἀποδώσῃ τις τοιαύτην ἀδικαιολόγητον ἀπόφασιν; νὰ ὑποθέσῃ ὅτι δὲν εἶναι σπουδαῖα ὅλα αὐτὰ αἱ μειοδοτικαὶ δημοπρασίαι γενόμεναι ἀπλῶς πρὸς τὸ θεαθῆναι ἢ, ὅτι εἶναι καὶ τοῦτο ἐν βουτφῆτι πρὸς ἐπαρχίαν προνομίουχον;

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἐάν καιρὸς εἶναι εἰς τὸ ζῶδιον . . . τῆς ἀνοιξέως. Ἐάν εἶναι αὕτη περίοδος χειμῶνος, τότε ἡ φύσις φέρει μασκαράταν ἀνοιξέως. Ἐξήλθετε καὶ αὕτη τὰ ἐσπετικὰ τῆς ἀγγλίδος Πράξιφερ εἰς τὸν χορὸν τοῦ Ἰλίου Μελάθρου. Εἰς τὴν περίοδον τῶν χορῶν δὲν ἦτο δυνατόν ἡ μεγαλειτέρα κοκέτα τοῦ κόσμου — ἡ ἀθηναϊκὴ φύσις — νὰ καλυφθῇ ἀπὸ χιόνος ἢ ἀπὸ σύννεφα. Ντεκολτέ! καὶ τί ντεκολτέ! Χωρὶς καὶ τῆς λεπτοτέρας ἀκόμη γάζης ἐξ ἐκείνων ἃς ἐπιτρέπουσιν εἰς τὰ γυμνά των αἱ Κιρκάσαι των τουρκικῶν χαρμελιῶν ἢ αἱ οὐγγαροβοημιδῆς των παρισινῶν γυναικωνιτῶν ἢ αἱ ἀμαδρυάδες των θεατρικῶν μπαλέτων. Ἡ αὐγὴ μυρίζει ἀνοιξιν καὶ μόλις ἡ νύξ μετὰ τὴν καθαρὰν χειμωνιάτικην ἀστροφειγίαν τῆς ὑπενθυμίζει ὀλίγον φθινόπωρον. Τῶν πουλιῶν τὸ κελᾶδημα μετεβλήθη ἐπὶ τὸ ἐαρινώτερον, τὰ πουλιὰ των